

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger. Først et par bemærkninger i anledning af det, det ærede medlem hr. Finn Poulsen sagde om statsministerens udtalelser, men også udtalelserne fra mig om de muligheder, der måtte være for at komme igennem efter juleferien. Når jeg satte min lid til, at vi kunne komme igennem efter jul, var det, fordi jeg regnede med, at man fra oppositionens side ville orientere sig hos dem, man plejer at kalde for sine venner.

Man må stadig have i erindring, at hele denne takt, som forliget kom til at dreje sig om, alene — så vidt jeg har forstået forhandlingerne — vedrørte datoen for reguleringsophævelsen. Jeg synes, dette klart fremgår af de to oppositionspartiets ærede ordføreres egne udtalelser til pressen, af de artikler, de har skrevet, af de møder, de har holdt, og det er altså igen understreget i betænkningen. Her er altså ikke tale om nogen indiskretion, og jeg vil da gerne i anledning af de synspunkter, der har været udvekslet om forhandlingerne i udvalget, sige, at jeg har jo netop ikke gjort forsøg på at orientere pressen eller andre i anden udstrækning end den, at jeg udtrykkelig har bedt de to ærede ordførere om at overvære de samtaler, der har været med pressen. Andet og mere har jeg for mit vedkommende ikke udtalt eller citeret, så jeg begår altså ikke nogen indiskretion, når jeg omtaler det her. Hvad angår de paragraffer, som vi selv har kunnet ordne, sådan som det ærede medlem hr. Finn Poulsen sagde, så drejede det sig om den afvikling, der var skitseret ved første behandling, en afvikling, der stod i nøje forbindelse med de muligheder, som ændringen af § 6 ville give.

Når det ærede medlem nu taler om, at arbejdsmarkedsrådet skulle være rådgivende og det havde man ikke noget imod, så må jeg svare, at jeg i og for sig ikke har nævnt arbejdsmarkedsrådet som rådgiver i denne forbindelse, jeg har alene nævnt den historiske baggrund for reguleringens indførelse.

Man siger, at det, jeg ønskede, var at rådføre mig med det arbejdskraftudvalg, som vi har i boligministeriet, og det har man ikke noget imod, siger man; man synes, det ville være rimeligt, at jeg rådførte mig med dette udvalg. Men hvad skulle jeg rådføre mig med det om, når man på forhånd havde fastsat datoen, tidspunktet for afviklingen? Jeg ved ikke, hvad jeg skulle spørge arbejdskraftudvalget om, når man på forhånd havde denne bestemte dato at rette sig efter. Jeg har stadig haft den opfattelse, at det var sagligt korrekt at spørge, om afviklingen fandt sted i nøje overensstemmelse med det specielle organ, jeg har at rådføre mig med på dette område. Dette organ har man altså, som jeg sagde i mit første indlæg, ikke haft tillid til, og jeg spurgte dengang, om det ærede medlem hr. Adolph Sørensen har bestyrket denne mistillid. Jeg har ikke fået noget svar og får det formentlig heller ikke.

Når nu det ærede medlem hr. Finn Poulsen siger, at det, man vil, er at tvinge os til en boligpolitik, og i samme forbindelse peger på, at byggeri er andet end boligbyggeri, så forstår jeg ikke den udtalelse, medmindre den skal betyde, at det område, hvor aktiviteten skal reguleres, er boligbyggeriet.

Jeg behøver ikke at gentage, hvad jeg sagde til det ærede medlem hr. Thestrup. Det ærede medlem vil lægge mig i munden, at jeg skulle have sagt, at arbejdsmarkedsrådet skulle bestemme. Arbejdsmarkedsrådet skal ikke bestemme noget. Arbejdsmarkedsrådet eller arbejdskraftudvalget skal, som jeg sagde før, være rådgivende, hverken mere eller mindre.

Til det ærede medlem hr. Kai Moltke, der igen gjorde nogle bemærkninger om rammen for institutionsbyggeri, plejehjemsbyggeri og sygehusbyggeri o. s. v., vil jeg gerne sige, at dette byggeris omfang har intet med § 28 at gøre. At forsøge at udvide den ramme, som er fastsat i regeringens anlægsprogram for det samlede byggeri, for de samlede offentlige investeringer, det er i